

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.544 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 januari 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. X van 10 februari 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend door verzoekende partij op 18 februari 2009.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. AMEYE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 juni 2008.

Op 19 september 2008 melden verzoeker en mejuffrouw B.F. zich aan te Antwerpen betreffende een aangifte van een voorgenomen huwelijk. Verzoeker en mejuffrouw B.F. verwachten samen een kind.

Op 9 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 6 februari 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht. Op 9 februari 2009 stelt verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen deze beslissing een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad verwerpt deze vordering bij arrest nr. 22.879 van 10 februari 2009.

Dit bevel is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten (art. 7 al. 1,1° wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Op 28 januari 2009 worden verzoeker en mejuffrouw B.F. uitgenodigd voor een interview waarbij de huwelijksintentie zal worden nagegaan zoals voorgeschreven door de ministeriële omzendbrief betreffende de wet van 4 mei 1999.

Op 9 februari 2009 verkrijgt verzoeker een afschrift van een akte uit het register van aangifte van huwelijk van Antwerpen. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen heeft het huwelijk nog niet voltrokken.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Verwerende partij werpt tevens op dat de volgende juridische stap van het bestuur niets anders zal zijn dan het afleveren van een nieuw bevel, nu niet anders kan worden vastgesteld dan dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, met name een geldig paspoort met geldig visum.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“Dit gezien verzoeker en Juffrouw B.F. een huwelijksaangifte bij Stad Antwerpen hebben ingediend en nog steeds wachten op de voltrekking van het huwelijk (aangifte d.d. 19.09.2008 en 09.02.2009), en gezien Juffrouw B.F. de Belgische nationaliteit heeft, en gezien Juffrouw B.F. zwanger is en verzoeker de vader is;

Het onderzoek naar de huwelijksaangifte duurt bijzonder lang. Verzoeker wenst daarom te wijzen naar de 'Omsendbrief betreffende de uitwisseling van informatie tussen de ambtenaren van de

burgerlijke stand, in samenwerking met de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is' van 13.09.2005 (B.S. 06.10.2005).

Het recht om in het huwelijk te treden niet gebonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen, zodat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat de vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft. De samenwerking tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken moet het mogelijk maken een dubbel doel na te streven : enerzijds, aan een illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling de mogelijkheid bieden een rechtsgeldig huwelijk af te sluiten en, anderzijds, te voorkomen dat een illegaal in het Rijk verblijvende vreemdeling een schijnhuwelijk zou afsluiten.

Blijkbaar is men in casu onzorgvuldig tewerk gegaan, gezien het maanden duurt vooraleer men het huwelijk wil voltrekken.

Indien het bevel om het grondgebied wordt uitgevoerd wordt verzoeker het recht ontzegt om te huwen met Jufvrouw B.F. en om bij de geboorte aanwezig te zijn van zijn toekomstig kind.(...)

Het recht om te huwen wordt gegarandeerd door artikel 12 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, Belgisch Staatsblad 19.08.1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten.

Ingevolge artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens 'heeft eenieder recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie'. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten."

4.2. In de repliekmemoirie repliceert verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is. Ten overvloede merkt verwerende partij op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij voornoemde omzendbrief geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Vervolgens wijst verwerende partij erop dat het feit dat verzoeker wenst te huwen niet maakt dat hij over een verblijfsrecht zou beschikken en dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden gegeven. Hierbij verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad van State waarin duidelijk gesteld wordt dat het recht om te huwen, vervat in artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), geen beletsel kan vormen voor een maatregel tot verwijdering van een vreemdeling die hier illegaal verblijft. Verwerende partij benadrukt, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen. Het recht om te huwen is geen vrijgeleide voor illegaal verblijf. Verwerende partij wijst erop dat het bestreden bevel geen zins een verbod inhoudt te huwen, noch tot het stichten van een gezin. Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM stelt verwerende partij dat het bestreden bevel enkel tot gevolg heeft dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Dit maakt geen verboden inmenging uit in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op het grondgebied mag verblijven, kan een staat er niet toe verplichten een vreemdeling op het grondgebied te gedogen. Verwerende partij wijst erop dat een inmenging is toegestaan wanneer deze nodig is ter preventie van strafrechtelijke inbreuken zoals het illegaal verblijf in het Rijk. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet in de weg. Verwerende partij duidt er tenslotte op dat verzoeker nalaat aan te tonen op welke wijze de correcte

toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken.

4.3. In de memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

4.4. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing zijn recht op huwelijk, zoals beschermd door artikel 12 van het EVRM en door artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (hierna : BUPO), schendt.

Artikel 12 van het EVRM heeft betrekking op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Ook artikel 23 van het BUPO voorziet in een recht op huwelijk en een gezin te stichten vanaf de huwbare leeftijd.

Artikel 12 van het EVRM luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen”.

Artikel 23 van het BUPO luidt als volgt :

“1. Het gezin vormt de natuurlijke en fundamentele kern van de maatschappij en heeft recht op bescherming door de maatschappij en de Staat.
2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend.
3. Geen huwelijk wordt gesloten zonder de vrije en volledige toestemming van de aanstaande echtgenoten.
4. De Staten die partij zijn bij dit Verdrag nemen passende maatregelen ter verzekering van de gelijke rechten en verantwoordelijkheden van de echtgenoten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan. In geval van ontbinding van het huwelijk wordt voorzien in de noodzakelijke bescherming van eventuele kinderen.”

Nog daargelaten de vraag in hoeverre bijgevolg het recht, vervat in artikel 12 van het EVRM en 23 van het BUPO niet werd uitgeput, dient alleszins te worden benadrukt dat de Raad vaststelt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

4.5. Vervolgens beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde

voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker is van mening dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden omdat hij ingevolge het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet aanwezig kan zijn bij de geboorte van zijn toekomstig kind en hem zijn recht om te huwen wordt ontnomen.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoeker met zijn partner die Belgische onderdaan is een aangifte van huwelijk deed en dat verzoeker samen met zijn partner een kind verwacht, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker niet beschikt over de vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort en/of een geldig visum. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen. Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

4.6. In zoverre verzoeker de schending van de omzendbrief van 13 september 2005 betreffende de uitwisseling van informatie tussen ambtenaren van de burgerlijke stand, in samenwerking met de dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte waarbij een vreemdeling betrokken is, aanvoert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze omzendbrief geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003 nr. 116.627) zodat hij de bestreden beslissing, in het kader van een wettigheidscontrole, niet dient te toetsen aan een omzendbrief. In de mate dat verzoeker de schending van voornoemde omzendbrief aanvoert, is het middel onontvankelijk.

In de mate dat het enig middel onontvankelijk is, is het ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.